

Na kole s paky z Paky do Ostravy – 2016 Edition (7.5.-9.5.2016)

Tak mě napadá, že jakmile se v názvu textu objeví angličtina, hned to vypadá na něco mimořádného. No, však ano. Třetí ročník přejezdu mezi domovinou a Ostravou během čtyř let, to už je tradice, a zakládat málem v polovině života volnočasovou tradici, to je přece jen událost takřka mimořádného významu.

Tradice potřebuje pravidla. A jelikož první ročník se jel z Trutnova na Ostravu, druhý ročník z Ostravy do Hradce Králové, tak letos byl opět na řadě přesun ze západu na východ. Po loňské povedené skupinové premiéře, kdy se na trasu se mnou vydali brácha, Adam a Dušan, jsem i letos oslovil poměrně početný zástup spřízněných fotrů, o kterých jsem si myslel, že by je to mohlo zajímat (ženy prominou, hodlám je oslovit až při jubilejním desátém ročníku). Omluvenek se sešlo hojně, ale nakonec z toho opět vykristalovalo vlastně ideální číslo 4 – po loňských zážitcích s účastí neváhali opět brácha a Dušan, no a místo Adama se k nám připojil dobrý kamarád z Prahy Michal Trs (dále jen Mišák).

Trasa letošní expedice se nerodila snadno. Cíl byl od začátku jasný a o místě startu jsem měl také svoje představy. Problém byl ty dvě místa spojit a nerosit se přitom potem nad počtem kilometrů, které je od sebe dělí. Po stádiu rozmýšlení, hledání možných variant a záchranných vlakových vsuvek pevně docházím k variantě HARD – nejdelší a profilově nejtěžší ze všech tří ročníků - a předkládám svým kolegům smělý plán přejezdu se startem v Nové Pace a cílem v Ostravě. Kdyby mohly emaily šumět, řekl bych, že to v davu jen tak zašumělo, vyvolalo pár opatrných vtipných poznámek a bylo prostě přijato. Tak jak to mám rád.

DEN PRVNÍ

Zájezd začíná vlastně už v pátek 6.5. večer, kdy ke mně vlakem z Prahy dorazí Mišák. Jelikož moje milovaná rodina na mě tou dobou už čeká v místě cíle, máme kvartýr pro sebe. Koupíme pizzu, sobě si rozdělám národní pivo (Budvar), Mišákovi europivo (Pilsner) a svorně čumíme na hokej. Zahajujeme MS s Rusákama. S tím, jak naši kucí drtěj ty nafoukaný bolševiky, roste naše euforie a i my si představujeme, jak budeme zítra drtit všechny ty kopce. Gólman Furch čaruje, vítězíme 3:0 a moskevská aréna je na bílej ručník, aneb jak pravil jeden váš dobrý nejmenovaný kamarád: „Tomu já říkám vymrdat Rusáka Furchem.“

V půl sedmý ráno sraz v Turnově na vlakáči a rychlíkem do Paky. Starý a pak Nový. V půl osmý sedíme na kolech. První malý orienták skrz Paku a už si to skoro pelášíme do lesa. Jenže to by se ve Štikovské rokli nesměly konat závody bugin nebo čeho. Zelená turistická nás přivádí k areálu a k vymlíkované pásce, u které stojí sekuriťák a už z dálky na nás kroutí hlavou. Přece není možné potkat se s volem hned takhle zkraje. Přijíždíme k němu s dobrou vírou, že člověk se s člověkem normálně domluví, a snažíme se mu vysvětlit, že tudy vede turistická cesta a my chceme opravdu jenom projet. Sekuriťák ale skoro nemluví, jen kroutí hlavou. Je mu tak dvacet, IQ brontosaurus, takovej, co jen vylez ze základky, už na něj hodili černou bundu, která je mu velká, o von ji určitě nesundá, ani když jde na diskotéku. Ty jsou nejhorší. Má svoje rozkazy, něco jako „nesmí projet za žádnou cenu“. Nakonec z něj vypadne, že pustit může „jenom auta s účkem“. To je na nás nějak moc složitý, ale nakonec přece jen dokážeme začít komunikovat v jeho řeči. „Dobře, tak nám řekněte, kdo je tady váš nadřízený.“ Borec ukáže na starýho vysloužilýho sekuriťáka u pokladny. Jdeme za ním a vysvětlujeme, co potřebujeme. Chlap je úplně v hajzlu. Normálně se mu rozklepaly kolena, že on o tom nerozhoduje a bůh ví co ještě. Přitom jde jen o to, jestli náhodou nejsme černí pasažéři, co se vystrojili do bajkových mundůrů a vzali si kola, jen aby se potají zadem a zadarmo dostali na závody bugin. Ze zoufalství už mu chci ukazovat i sbalené mapy, že jako jedeme až do Ostravy a že na jejich buginy sere Bílej tesák. Tomu ale asi nemůže rozumět už vůbec. Nakonec na něj však přece jen nějakým zázrakem

sestoupí dobrý duch všech poutníků, chlap se dá dohromady, jde s námi k mladíkovi a udělí mu rozkaz, že nás může pustit. Mladík si nás naposledy změří přísným pohledem a pouští nás na jakési provizorní parkoviště. Ujedeme po něm asi 30 metrů, po nich se cesta stáčí do lesa ven z areálu! Co z toho, že přístup z lesa ani po příjezdové lesní cestě do zakázaného prostoru nikdo nestřeží. Neskutečný. Takový krásný příběh hned na začátek. Proto se to místo jmenuje Paka.

Z Paky jedeme na Pecku. O tenhle úsek jsem moc stál, jednou jsem ho šel pěšky a je to krása nádherná. Průjezd lesem, parádní sjezd drtič do údolí, pak protikrpál. A už se svlíkáme. Je osm ráno a my jdeme do krátkých. Slunce pálí, kolem nás romantika, louka, chaloupky. Dušan na kole veze jednopřevodník. Těším se, až se mu budu smát, že to v kopcích nedá. Netuším, jak je nařachanej. Další rychlej sjezd rosou k Pecce. Pecka je krásná, ale výšlap na hrad z taktických důvodů vypouštíme. Na náměstí mají jednu raritu, mapu Turnova a Českého ráje, na kterou už se ale vůbec nevešlo město Pecka. Jako fór skvělý, podle mě tady dělá starostu přinejmenším Čtvrtníček. Valíme dál po červený. Nad Peckou se nám otevírají dechberoucí pohledy na dosud zasněžené Krkonoše. Terén, sjezd do superromantického údolí s potokem a osamělou chalupou, povzdechnu si, jaká je to krása a že tady by asi moje žena žít nechtěla, pak kopec, sjezd a výjezd k rozhledně Zvičina. Chceme se vyhnout sjezdu do Bílé Třemešné a tak volíme žlutou TZ a děláme hrozně dobře. Krásnej lesní sjezd, šutrovatej výjezd, lahodnej singl a velmi šutrovatý serpentýnový sjezd. Tak málo kilometrů a už málem extatický stav. Trocha mapování a po zelené lesem do Dvora Králové. Tady sváča a očekávání rovinatě, transférové a asi možná trochu nudné části dne. No co, aspoň si zvedneme průměr. Ze Dvora na Kuks je to ale stále lesem nebo po louce a vůbec ne blbý. Na příjezdu do Kuksu dokonce přichází asi 2 km úsek úzkého singlu po žluté TZ, který nám přináší zážitek absolutního bajkingu, ti kluci z ČKT sice většinou chodí pěšky, ale duší prostě musí být bajkeři. Tohle prostě chcete zažít. Na Kuksu konečně hromada turistů, dáme fotku a valíme po asfaltové cyklostezce podél Labe směrem k Jaroměři. Nohy i hlava to na chvíli uvítají.

Kousek před Jaroměří zatačíme na cyklostezku podél Běluňky a v Běluni se napojujeme na modrou TZ. Konečně zase les a příslib zážitků. Ty se dostávají záhy, to když narazíme na jemné stopy po lesní těžbě a obě stopy na jinak krásné dvoustopé lesní cestě se najednou na další kilometr propadnou asi o dvě až tři stopy do země. Potkáváme v protisměru paní s dvěma dětma, úplně to milují, určitě se zase od počítače brzy rádi vrátěj do lesa. Takhle nějak vzniklá trail, když Lojza jednoho deštivého březnového rána nafasuje Džondýra a k tomu pět lahváčů na svačinu a vydá se ukojit svoje libido do lesa. Myslím, že za deset patnáct let už ani nepoznáte, že tam byl. Projíždíme obec Krabčice a někteří z nás si zazvoní na malou zvoničku. Píše se tam: „Kdo jsi šťastný, tak si zazvoň.“ Já si zazvonil, nebudu říkat, kdo nezvonil. Následuje opravdu nádherný trailový úsek do Chvalkovic. Mezitím potkáváme v lese osamělou holku na kole. Nevypadá zle. Na rovině jí ani nestačíme. Ale v kopci je slabší. Kdepak se tu asi vzala takhle sama? Není sama. Na křižovatce na ni čeká samec cyklista – takovej ten, co jí furt ujíždí a kysele na ni čeká. Takovej nikdo z nás nikdy nebyl. Je to vůl. V dalším kopci holčina tlačí. Ptám se jí, jestli nechce pomoci. Že děkuje, že ne, a že ten její je kretén. Dáváme jí jasně najevo, že je. Na křižovatce čeká ten její, a tak mu povídám: „Už se ti hrne. Ale bacha, má u toho spoustu keců.“ To jsem ale hajzl. Jedeme dál a přemýšlíme, jestli se ten den nakonec rozejdou nebo ne. O pár kilometrů dál najíždíme na asfaltku a po cyklostezce hodláme dorazit do Ratibořic. Budeme mít najeto tak pade, tak už by to možná chtělo obýdek nebo aspoň pivo. Asfaltka kolem sadů je strašná. Východní vítr fouká v ČR tak maximálně dvakrát do roka. Nám má foukat celé tři dny. K tomu ti nejlépe placení lháři na světě – totiž meteorologové – dopředu nalhali, že bude foukat slabý větřík 3m/s. Takže fičí jako svině. Sjíždíme do Ratibořic. Celkem davy. Klasické rychlé občerstvení na parkovišti. Proč? Proč to všude musí smrdět přepáleným tukem a proč se všude musí vyrábět takové sračky? Dáme si pivo a jedeme dál. Stokrát radši se poblejt po chlastu než po takovýhlehle obědě. Dáváme si slib, že příští hospodu bereme, ať je jakákoli, horší bejt nemůže. Příští hospoda se nám moc nelíbí a láká nás cedule na tu v následující vesnici. Po asfaltu jsme tam natotata. Hospoda vypadá celkem hnusně a ještě mají uzavřenou společnost. Trochu mi to nevadí, mám neověřený (z mapy vyčtený) tip na hospodu na sedmdesátém kilometru. I z hlediska rozdělní etapy je to strategičtější. Pokračujeme, ale

celkem už se plazíme a ani bajkersky to není moc pěkný úsek. Mapování nám KČT zpestřuje na zelené TZ následující tabulkou: „Směr Václavice po asfaltové cestě k podjezdu pod hlavní silnici a dále vlevo nahoru k rozcestí, na kterém se dáte doprava po pěšině přes louku na okraj lesa.“ Cože? Čteme si to několikrát a nakonec si to radši fotíme. O chvíli později přejíždíme hlavní tah od Náchoda na Nové Město nad Metují a před sebou máme delší stoupání do Přibyslavi, kde by měla být ona vytoužená hospoda. Málokteré stoupání budete milovat tak jako tohle. Fantasticky příznivý single trail s milosrdným sklonem vás vyveze nahoru ani nevíte. Pak trochu příjemné techniky a lesní cestou dostoupáte téměř až do Přibyslavi. Sympatická vesnička a... otevřená hospoda! S terasou! A pan vrchní, kterej nemá problém a ještě se usmívá. Pravda, nabídka kuchyně je poněkud tristní, ale to už nám je v tuto chvíli tak trochu jedno a navíc od dobrého člověka chutná i smažák parádně. Primátor jako křen. Svlička do půl těla. Slunce žhne. Veget.

S plným bachorami se vyvalíme z hospody a nejprudším asfaltovým sjezdem na světě sletíme dolů k Metují na turisticky oblíbené místo zvané Peklo. Název taky vymyslel nějaký bajker, jelikož právě tady pro nás začíná závěrečná část dne, která nás má dovést na hřebeny Orlických hor. Vlečeme se mírným stoupáním podél potoku Olešenka, chvíli i po krásném singlíku. Dušanovi to v těch dlouhých táhlých kopcích s debilním sklonem strašně jede, furt si musím nastupovat, abych si uchoval tvář šéfa výpravy. Po pár kilometrech přichází nádherná stojka, kterou si pamatuju z prvního přejezdu – na 400 metrech asi 130 m převýšení. To nedáš ani s dvoupřevodníkem. Jsme v Novém Hrádku a pokračujeme ve stoupání po červené. Pak se nic moc neděje, jenom se fotíme, když už celkem zblízka čumíme na Orlické hory a je nám mdlo, jak je to ještě vysoko. Po silnici se pak táhlým stoupáním dostáváme do Olešnice v O.h. a rozhodujeme se stoupat po modré TZ na hřebeny. Je to taková milosrdnější volba – klasická šotolinová cesta se zbytečně velkým, ale zase konstantním spádem. Cílem dnešního dne je Masarykova chata na Šerlichu a tohle je taková malá daň za vytoužené pivo na hřebenech. Postupujeme pomalu, Lukášovi to nějak netáhne a ještě se přidává pomalý defekt. Zatímco Lukáš mění duši, my o pár zatáček výš a už takřka na dosah hřebenů na sluníčku čekáme. Vzpomínám si, že na Šerlichu vlastně v zimě zavírali kuchyni už v sedm hodin, a tak si říkám, že bude lepší jim zavolat. Čumím jako kráva, když mi slečna řekne, že mají úplně plno. Tohle mě jaksí nenapadlo. První pěkný jarní víkend a všichni si najednou vzpomenu na hory. Dopředu jsem to rezervovat nechtěl, jednak to pak není dobrodružství, jednak jsme nemohli vědět, zda opravdu dojedeme až sem. Rozjíždíme telefonickou akci. Na hřebenech toho moc není, i tak zkoušíme, co se

dá. Výhrůžky, prosby, nabídky čehokoliv. Český ubytovací podnikatel je bohužel druh, který by měl vymřít. Reakce některých jsou vsutku památné. Nakonec bereme cokoliv kdekoliv v dosahu, což znamená provolat ubytování dole v Deštném. Ani to není jednoduché. Ale jak už to tak v pohádkách bývá, všechno nakonec dobře dopadne. Do cesty je nám seslán pohotový a ochotný pan Koehler. Dohoda jasná a rychlá a my se spouštíme takřka z hřebenů zpět 400 výškových metrů do Deštného. Zklamání je vykoupeno alespoň pěkným ubytováním a pohodovým majitelem. Dáme pívko, koukneme na hokej, objednáme si pizzu a pan domácí nám ještě večer k snídani upeče domácí chleba. V penzionu je vnitřní bazén i sauna, ale nějak toho máme celkem plný kecky a tak to po hokeji balíme. Čeká nás brutálně těžký druhý den. Ten první měl parametry 100 km a 2200 m převýšení.

DEN DRUHÝ

Sjet večer proti plánu 400 metrů z hřebenů do Deštného znamená, že proti plánu musíme v neděli hned na úvod vystoupat 400 metrů zpátky. A jelikož vyjíždíme až v půl devátý, představuje to pro nás velké zdržení. O nějaké bajkeřině vůbec nepřemýšlíme a bereme za vděk silničními serpentýnami. Přes Luisino údolí šplháme k sedlu pod Velkou Deštnou – přesně v protisměru naší bakajďácké výpravy na běžkách před rokem. Jde to dobře a za hodinu jsme nahoře. Ujeto 8 km a nastoupáno 445 m. Na rozdýchání dobrý. Kousek si pomůžeme asfaltovou hřebenovkou a pak přichází nejhezčí úsek Orlických hor – po červené mezi Homolí a Pěticestím – v zimě se tu nejezdí. Nejdříve si namočíme boty v rašeliništi a kus musíme vytarabit s koly v rukách, ale poté následuje nádherný pomalý technický úsek – spousta šutrů, uzoučká klikatá cestička, pak dost těžký výjezd. Chci si smlsnout na Dušanovi a jeho jednopřevodníku, ale Dušan přijel dobře vyzbrojený i na tuhle hecířskou válku. Už od včerejška se drží teorie, že s jednopřevodníkem vyjede vše, co potřebuje, a že místa, kde tlačí, by stejně nevyjel ani s dvouplackou. Bohužel má skoro pravdu a platit to bude i nadále, a tak mě tahle hra přestává bavit dřív, než jsem doufal. Nezbejvá, než se vyfotit, přiblíknout (protože opět vůbec nefouká) a šněrovat si to dál singlíkem, pak kolem Kunštátské kaple na Pěticestí a dál už to letí.

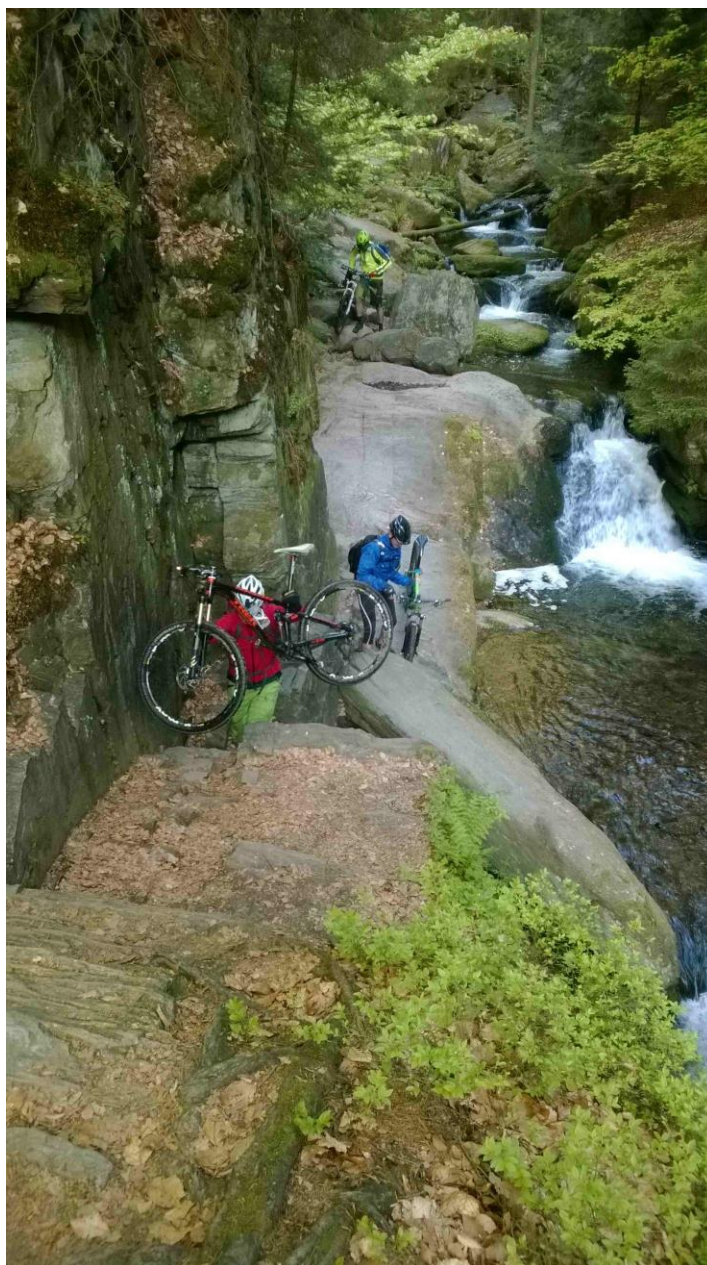
Konečně zvyšujeme zoufalý rychlostní průměr. Jako každý rok platí, že se vším tím svlíkáním a oblíkáním a mapováním a počumováním, svačením a močením se nedá jet rychleji než 11 km/h. Zároveň – aby se to vše dalo ve třech dnech zvládnout – průměr nesmí padat pod 10 km/h. Tož musím se přiznat, že jsem byl na kluky drtek přísněj. Na každý zastávce jsem utrousil poznámku, že nám padá průměr. Později vyhláším nové pravidlo, že sjezd se počítá jako zastávka. Nejdřív se tomu smáli, pak jen trochu, a pak už vůbec. Celkem bez povšimnutí jsme proletěli kolem bunkru, kde jsme v zimě byli na exkurzi, kolem rozhledny na Anenském vrchu i kolem Haničky. Klesáme k Zemské bráně z cca 1000 m.n.m. do nějakých 500. Průměr se příjemně zvedá, příjemněji se tvářím. Zemská brána je místo, kde překonáváte tok Divoké Orlice, která de facto dělí Orlické hory na dvě části. Nejen že kolem ní vede sice krátký, avšak parádně technický trailík, řeka je to v těchto místech překrásná. Pár metrů odsud jsem před třemi lety spal – Orlická chata u Rampušáka – doporučuju. Valíme dál, čeká nás odporný úsek, táhlé stoupání po silnici a v protivětru. Trošku se dělíme a dost na sebe čekáme. Průměr se propadá do pekelných hloubek. Je jedna hodina, máme najeto 40 km, což je asi třetina potřebné denní dávky a vůbec to neubejvá. Potkáváme Kašparovu chatu a hlasováním 3:1 (nebo tak nějak) volíme oběd, který se stává příležitostí k prvním větším strategickým manévřům. Nejprve se snažíme vykoumat nějaká vlaková spojení, která by nás, nebo alespoň Lukáše, kterému to aktuálně chutná nejméně (a nemyslím tím oběd), mohla nenápadně pošoupnout kupředu. Jenže napříč hřebenům Nízkého Jeseníku, jak bychom potřebovali, prostě žádný vlaky nejedí. Nastupuje druhá varianta a tou je údolní silniční rychlopresun. Vypadá to dobře a tato varianta vítězí. Část této trasy dokonce konvenuje s naším původním itinerářem. Poprvé dochází k dělení skupiny – zatímco Mišák a já pojedeme podle plánu přes Suchý vrch, Dušan se dobrovolně přidává k Lukášovi do údolní skupiny. Dojíme oběd a vyrážíme. Nejprve nás čeká sice silniční, ale moc pěkný sjezd o nějakých 250 m do Mladkova. Odtud se s Mišákem vydáváme vstříc osmikilometrovému stoupání na Suchý vrch. Z cyklistického hlediska je to stoupání zajímavé snad jen tím, že bolí, ale zas je člověk v lese. Za hodinu je po všem a my jsme opět v tisíci metrech a těšíme se na další dobrodružství. Hned za Suchým vrchem začíná poměrně dost obtížný triálek, trochu nám zvadnou úsměvy. Záhy se však cesta rozšiřuje a po pěkně ostrých balvanech sviští dolů. Zná se, a tak si hlídám defekt. Mišák na svých podhuštěných bezdušákách se stopadesátkovým zdvihem valí dolů jako o život. Míjíme Červenovodské sedlo a letíme klasickou lesní cestou dolů. Průměr nádherně roste. Po pár svižných kilometrech přichází krásný single trail, po kterém se jezdí závod Rampušák, a už jsme ve Štítech. Voláme údolní družstvo, to je o nějakých 20 silničních kilometrech dál. Ze Štítů máme v plánu jet stejnou cestou, jakou jeli Lukáš s Dušanem, tj. krásným hlubokým údolím podél říčky Březná přímo na jih. Letíme třicítkou, užíváme si sluníčko i pohledy na říčku. Širší silnice se mění v užoučkou, občas narazíme na úplně tichou osadu. Za nějakou půlhodinu dorazíme do Hoštejna a stáčíme se na východ. Dáme malou sváču a letíme dál opět po cyklostezce údolím na Zábřeh na Moravě. Tímhle údolím jsem se vždycky kochal z vlaku, tak jsem ho chtěl vidět i v sedle. Cyklisticky je to trochu nuda a šed', asfaltová cyklostezka, která ale nápaditě vede po náspu bývalé železniční tratě. A k tomu kolem ty kopce a občas řeka Moravská Sázava... Letíme do Zábřehu, kde na nás ve vyvoněné restauraci čekají naši smradlaví kamarádi. Člověk by řekl, že z nejhoršího jsme venku. Máme odjeto něco přes 90 km, venku svítí slunce a pivo chutná dobře. Jenže odsud se do Ostravy třetí den dojet nedá a na místo ideálního plánovaného noclehu v Tvrdkově je to ještě dobrých 30 km z velké části Nízkým Jeseníkem. Začínají druhé strategické manévry. Napadá mě, že by tu mohla být taxislužba s větším autem. Lukáš si bere od servírky kontakty. Chlapík z nějaké malé taxislužby se záhy ukazuje jako bodrý byznysmen. Má k dispozici Transportera, ale neví, kdy se mu vrátí. Přispěchá nicméně s nápadem na auto s vozejkem. Já mezitím volám na ubytování na ekofarmě v Tvrdkově. Paní mi přijde nejdřív trochu kyselá, že ji v neděli vpoledvečer někdo otravuje s ubytováním, ale už na konci rozhovoru roztaje a je milá, jak to máme rádi. Když jí volám podruhé, že jsme sehnali taxi a dorazíme na noc, už se na nás vyloženě těší. Je krásný den a autem se mi úplně nechce. Nakonec se rozhoduju, že pojedu sám dál. Mišák se sice taky chvilku drbal za uchem, ale nakonec podlehl svodům vozejku. V půl šestý vyrážím na závěrečnou část dnešní etapy. Po rovinatém transferu do Brníčka začíná parádní krpál ke zřícenině místního hradu. Sjezdík by to byl epsení, jet to obráceně. Dělá se mi nádherně. Žhne sytý západní

slunce a z vrchu kopce se nabízejí krásné rozhledy. Hotová meditace. Pokračuju dál po červené TZ a nelituju, je to parádní členité svezení listnatými lesy a loukami. U Cikánského buku odbočím na žlutý singlík a pak následuje již méně zábavný dlouhý sešup až do Libiny. Cestou definitivně pohřbívám myšlenku, že bych někde přisedl ke kamarádům do taxíku. Abyste rozuměli, ta dnešní etapa v sobě totiž skrývá ještě jednu malou třešinku na dortu. Zatím z Libiny šplhám do dalšího kopce, abych se přehoupl přes horizont a přiblížil se do Oskavy. Projedu vsí, zdravím místní domorodce, ale nelíbím se jednomu slušně velkému vlčákovi, který se za mnou vztekle vydává. Seskakuju a úspěšně se ubráním erběčkem. Naskočím zpátky a je to tady. Tvrdkov je sice blízko, ale pekelně vysoko. Na 119. kilometru začíná tříkilometrové stoupání s převýšením 300 m! Jdu do toho s dobrou vírou, že do tmy to dám. Asfaltka se vlastně hned od hlavní silnice láme do solidního sklonu. Asfalt se mění v šotolinu, ale sklon zůstává. Šotolina plynule přechází v lesní dvoukolejnou cestu, ale sklon zůstává. Přidávají se šutry a klacky. Sklon zůstává. Myslím na Dušana. Jeden převod mám ještě v zásobě, ještě by to s jednopřevodníkem šlo. Z lesní cesty je spíš cestička, více kamenů, sklon zůstává. A co bych si tam ten 24:36 nezařadil, když ho kurva vezu. Dostavuje se podivný euforický stav. Jede se mi fakt skvěle, nic nebolí a hrozně mě to baví, připadám si, že tělo nemá limit a že kdybych měl jet ještě dalších 30 km, nebyl by to problém. Celý ten kopec dávám na jeden záťah a už jsem v Tvrdkově. Potkávám dva fantastické lidi, starého otce se synem, jak vystřižené z Díry u Hanušovic. Ptám se, kde najdu ubytování na Ekofarmě a každý z nich mě v té obci o asi 30 popisných číslech posílá někam úplně jinam, aby se nakonec shodli na tom, že oba myslí to samý. Za tu dobu už bych to jistě našel sám, ale byla by škoda je přerušovat. Kamarádi už si lebedí v apartmánu. Hospoda tu sice není, ale naštěstí koupili něco k jídlu. Čumíme na hokej. Ubytování nemá chybu – ložnice, obývací a velická koupelna, všechno nový, krásný, a paní si za to řekla Kč 800,- dohromady za čtyři lidi a prej jestli to není moc. Brzo jdeme spát, třetí den bude pro změnu náročný. Kamarádi funí a někteří i trochu chrápou. Do nohou se mi rozlévá taková únava, že za boha nemůžu usnout. Pak asi nakonec jo. Dneska 123 km s převýšením 2500 m. Dobrou.

DEN TŘETÍ

Dle plánu vyrazíme brzo. Máme před sebou opět víc než kilo a ideálně bychom po páté chtěli stihnout vlak v Ostravě. Je 6:50 hod., začínáme ve výšce 650 m nad mořem. Dneska to poletí. Tohle ráno je přesně takové, jaké jsem si ho vysnil. Ranní slunce, absolutní klid, kolem rosa. Začínáme sjezdem a ještě k tomu moc pěkným sjezdem. Kousíček za vesnicí se má nacházet jeden z vrcholů zájezdu. Rešovské vodopády. Za chvíli jsme u nich. Začíná romantika, jakou reportážní papír ještě neviděl. Kaskáda vodopádů, dřevěné lávky, skály, ptáčky cvrlikáčky a k tomu vědomí, že je pracovní pondělí a nám je to u prdele. Co na tom, že další asi 1 km úsek kolem vodopádů se fakt jet nedá a že šplháme chvílema dost obtížně s koly po skalách. Záhy se svlíkáme, je nám hic. A dobře děláme. Loučíme se s vodopády ještě jedním pěkným sjezdíkem. Jaké je naše překvapení, když následuje odbočka doleva a totální stojka nahoru. Moc jsme tomu čtení mapy asi nedali. Chvíli se s tím stoupáním snažíme bojovat, ale brzo to vzdáváme. Tlačit není ostuda a my potřebujeme šetřit síly. Blbě se i jde, sklon kopce je brutální, navíc za zatáčkou pokračuje, pak ještě za horizontem pokračuje a za další zatáčkou taky. Tohle je největší krpál, jaký jsem v životě viděl. Strašný. Celý to má minimálně kilák, spíš víc. Kousek pod vrcholem kopce na téhle šutrovaté cestě stojí osobák. Kolem něj pobíhá paní v letech a u země se krčí pán v letech. Místní chataři s defektem předního kola. Pán se tváří, že pomoc nepotřebuje. Chvíli očumujeme a zjišťujeme, že je to pěkně nerudnej dědek. Už se to kolo snažil vyměnit, ale sjelo mu to z heveru. Více méně proti jeho vůli se práce ujímají Lukáš s Dušanem. Dědek furt něco žbrblá. Zjišťujeme, že za všechno vlastně může jeho manželka. Místo aby byl vděčnej, že v pondělí v půl osmý ráno v největší prdeli světa narazil na čtyři hodný pitomce. Hotovo je to raz dva. Mají jenom pohotovostní rezervu. Radíme jim, ať se cestou někde staví v pneuservisu, domů do Olomouce to mají víc než 50 km. Dědek prská, že mu to Novák nebo kdo v Olomouci udělá levněji. No tak nic, pokračujeme dál. Po zdolání týhle osmitisícovky přichází nejprve rychlý táhlý sjezd a pak krutý sešup do sousedního údolí. Začínáme mít trochu obavy, že jsme si tu mapu nenačetli líp. Čekali jsme brdky, ne štíty. V údolí Oslavy se skoro ani neohřejeme a už nás zase

čeká více než 2 km výjezd. Tentokrát naštěstí jetelný. Dole se chvilku zdržím a až na vrchol se mi nepodaří kamarády dojet. Jestliže jsem včera marně hledal, kde mají mé nohy limit, tak jsem ho právě našel. Máme ujet 12 km s převýšením 440 m a s průměrem kolem 8 km/h. Zachraňuje to krátký přesun po asfaltce, pak pomalý přesun loukolesem následovaný rychlým šotolinovým sjezdem do obce Ryžoviště. Tady si plníme sen, koupit si ve vietnamské Jednotě sváču a sežrat si ji na sluníčku na návsi. Moje fyzické rozpoložení je stejně rozpačité jako obsah mého nákupního košíku – mandarinka, suchej rohlík, pepsi cola a tyčinka Mars. Naopak Mišák tam klidně šoupne něco na způsob šopáku z vaničky nebo ještě hůř, na to musí mít člověk slušný sebevědomí. Jedeme dál a zase stoupáme. Nestydíme se volit variantu asfaltových cyklostezek, pořád ještě je to nahoru a dolů, ale kopce už se výrazněji zaoblují. Skrze Lomnici, Křišťanovice a Dvorce celkem nabíráme rychlost. Naši snahu završuje dlouhý klesání k Budišovu nad Budišovkou. Tohle město je evergreenem přejezdů. Projížděl jsem jím či těsně kolem při všech třech ročnících. Je jedenáct hodin, průměr jsme vytáhli nad 10 km/h, je načase se odměnit vynikajícím obědem. Z loňska jsme tu měli velmi dobrou zkušenost s Restaurací Myslivna. Je mi až líto vzpomínat na to,

jak nám bylo líto, když jsme letos přijeli k hospodě a ona měla zavřeno. No jo, do prdele, pondělí. V Česku se prostě v pondělí nežere. Jinou variantu v Budišově zavrhuje. Pizzerie Revolution na náměstí vypadá, že vznikla těsně po revoluci a že z té doby tam nejspíš ještě mají i těsto. Sílu do nohou nám dodává pocit, že jsme dohnali časovou ztrátu. Dojet do odpoledne do Ostravy se již jeví jako reálné – pokud nás nepotká krize či složitější defekt. Ještě kus se musíme přesunout po hnusné asfaltce, ale pak už se napojujeme na naši loňskou trasu, jen v opačném gardu, a bleskurychlou šotolinou sjíždíme do Podhradí. Tím se dostáváme k řece Moravici a vydáváme se po červené směrem na Hradec nad Moravicí. Úžasnej úsek, mám to tu extrémně rád, taková akurátní bajkeřina okořeněná nádhernými výhledy na řeku. Krátce se pokocháme Weissshunovým kanálem, o kterém jsem se rozepisoval loni, a už se blížíme k Hradci. První hospoda se zahrádkou, kterou potkáváme, vypadá slušně. Polívka, pivo a frčíme dál. Mišák loni nebyl, tak ho bereme na obhlídku místního vyhlášeného zámku a i nadále pokračujeme v protisměru naší loňské trasy. Z časových důvodů se nám nechce příliš experimentovat. Začínáme brutálním stoupáním – nejdřív krásnými serpentýnami, které jsme ve vzpomínce na loňský sjezd považovali za nejetelné. Dají se, je to dřina, ale i celkem zábava. Stoupání pokračuje lesní cestou, pak pěšinou. A utahuje se. Ale je bajkové. Jsme v Jakubčovicích a poslední velký kopec s převýšením 200 m máme za sebou. Odtud se vydáváme

údolím potoka Setina, nádherným jezdivým 15 km úsekem se stále mírně klesajícím profilem. Dovolíme si i sváču a vydrápeme se do Kyjovic, odtud už je Ostrava na dostřel a tak si troufnu vsunout malou zajižďku v podobě jednoho z nejkrásnějších sjezdíků, co znám. Dole se napojíme na silnici a co nevidět jsme v Krásném Poli. Cyklostezkou přes pole a rozestavěnou dálnici a už jsme na epesních trailech v porubském lese. Pořádně veselá bajkeřina na závěr. Z lesa se vynoříme přímo v Porubě a jednou dlouhou hlavní třídou se za neustálého klesání řítíme na svinovské nádraží. Přijíždíme pět minut po páté. Mišákovi jede za 10 minut Pendolino. Jde se optat, zda mají místo a vezmou ho i s kolem a přichází se rychle rozloučit. Ani není čas na slzy a rozlučkový pivko. Tomu říkám vyladěný itinerář. Lukášovi a Dušanovi to jede až za hodinu, pojedou přímým spojem do Kolína, kde je vyzvedne Dušanova Míša. Kola jim nakládá Janka na naše auto. Pořád praží slunce. Jedu za rodinou. Je mi fajn. Mám to rád. Opět se potvrzuje, že na toulkách prostě všechno funguje, jak má, a každý problém vlastně přináší i řešení. Bez ohledu na to, co si v průběhu události myslíte o jejím dalším vývoji, dopadne to dobře. Dneska to dopadlo asi tak, že 111 km s převýšením 1800 m. A prdel ani nebolí. Ještě ten večer jedeme s dětma autem domů. Už od Mohelnice se mi chce spát. Naštěstí mám trasu tak dobře najetou, že to jde i s čelem na volant. Cestou se mi zdá, že je rok 2017, jedu to celý zase a je to zase skvělý...

Dan S., nástěnkář

Víc fotek z akce:

http://dan-the-supertramp.rajce.idnes.cz/Na_kole_s_paky_z_Paky_do_Ostravy_2016/